

Preek 23 februari 2020, - 7de zondag, a-jaar
Mt.5, 38-48

Lieve mensen,

De lente is in aantocht.

Daar heb je geen kalender of weersvoorspelling voor nodig.

En al is het weer woest en soms kwaadaardig, die wondere kracht van de natuur doet ons stil worden, verbaasd en bang.

Ze is ons soms niet goedgezind maar geeft ons ook zoveel mooie dingen.

Lente is beleving: de lente is de wondere kracht die de krokus naar boven duwt, naar het licht, die diep in de aarde de sapstroom van de bomen in gang zet.

Lente kun je niet plaatsen, niet vastpakken.

Lente is een gebeuren, groots en onweerstaanbaar.

Zo is ook God.

God kunnen we niet plaatsen, niet vastpakken.

We kunnen niet zeggen: Hij is hier of Hij is daar.

God is niet te plaatsen in ruimte en tijd.

God is een gebeuren, een dimensie in ons bestaan. Net zoals de lente.

Hij is de werkzame kracht in jou en mij, in elke mens.

Hij is als de lente in ons leven, de werkzame kracht die kwaad omzet in goedheid.

Als je de schors van een berk in de lente kwetst, doorboord, verminkt, dan beantwoordt die boom je verminking met zuiver en zuiverend berkensap.

Zo doet God in ons als wij Hem zijn werk laten doen.

Als wij gekwetst worden, als ons onrecht wordt aangedaan, als wij vernederd worden of beledigd, dan zal God ons aansporen om dat te beantwoorden met zuivere en zuiverende goedheid, net zoals de berkenboom.

Zo moeten wij ook die oosterse beeldspraak begrijpen: 'Als iemand u op de rechterwang slaat, keer hem dan ook de andere toe'.

Als iemand u beledigt of onrecht aandoet, dan word je daar verdrietig van.

En dat verdriet wordt dikwijls omgezet in wraakgedachten.

Wraakgedachten en onmacht maken een ononderbroken cirkel die ziek maakt.

Maar als je uit die cirkel breekt, als de kwetsuur wordt omgezet in begrip, in vergeving, in gelouterde vriendschap, dan wordt dat verdriet een kans om als mens te groeien, om een schoner en gelukkiger mens te worden.

De Blijde boodschap van het evangelie toont ons de weg.

Een weg die ernstig moet genomen worden door ieder van ons, door onze verkozen gezagdragers, maar misschien nog meer op wereldvlak.

Hier moeten wij met zijn allen ijveren voor de weg van delen en geweldloosheid.

Het is de enige weg om te overleven.

De opperste daad van geweldloosheid was de gekruisigde Christus.

Het is het teken geworden om er op te wijzen dat de macht van het geweld alleen gebroken kan worden door vergevende goedheid.

Het is een goddelijke utopie die zeker geen utopie mag blijven bij hen die zich christen noemen.

En daar moeten wij met zijn allen voor gaan.